

του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Η ιδρυτική πανελλαδική συνδιάσκεψη της ΛΑΕ (που ολοκληρώθηκε την Κυριακή 26/6) επιβεβαίωσε για πολλοστή φορά ότι δεν αποτελεί ένα καινοτόμο αριστερό ριζοσπαστικό μόρφωμα με τακτική και στρατηγική αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Αλλά ένα εγχείρημα επανίδρυσης του αριστερού αντιμνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ, με πρόσημο όμως αριστερής συνέπειας, που θα οδηγήσει στη νέα πραγματική αριστερή κυβέρνηση.

Σ' αυτήν την προσδοκία υπολανθάνει μια θεωρία κατάρρευσης του ΣΥΡΙΖΑ, όπως συνέβη με το ΠΑΣΟΚ του πρώτου και δεύτερου μνημονίου. Οι αριστερές μάζες που περιβάλλουν τον ΣΥΡΙΖΑ απογοητευμένες απ' την άκρως μνημονιακή πολιτική του θα αποστοιχηθούν απ' αυτόν και σαν ώριμο φρούτο θα πέσουν στην αγκαλιά του παλιού, καλού αριστερού ΣΥΡΙΖΑ, που ενσαρκώνει η ΛΑΕ. Απ' αυτή τη μηχανιστική δογματική ανάγνωση της συγκυρίας εξηγείται η εμμονή της ΛΑΕ στον αριστερό συριζαϊσμό, παράλληλα βέβαια με τις σοσιαλρεφορμιστικές ιδεολογικοπολιτικές προδιαγραφές της. Η φρούδα ελπίδα και αναμονή της εκλογικής κληρονομιάς του αστικοποιημένου ΣΥΡΙΖΑ εξηγεί μάλλον γιατί η ηγεσία της ΛΑΕ μένει προσκολλημένη στον προκυβερνητικό σοσιαλρεφορμισμό του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ η κοινωνική κίνηση οξύνοντας τις καπιταλιστικές αντιθέσεις και την αντιδραστικότητα του συστήματος, διανοίγει νέες δυνατότητες ευρύτερης ριζοσπαστικοποίησης των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, όπως σαφώς καταδεικνύεται απ' την εκτίναξη των αντιΕΕ διαθέσεων των μαζών, έκφρασή τους και το Brexit, παρά τα αντιφατικά στοιχεία τους.

Τα τελευταία όμως δεν είναι απλώς προϊόντα της αντιφατικής εργατικής συνείδησης. Οφείλονται και στη διστακτικότητα πολιτικών υποκειμένων, όπως η ΛΑΕ, να ριζοσπαστικοποιήσουν το λόγο τους, δημιουργώντας πρόσβαση προς το αυθόρμητο αντισυστημικό στοιχείο σε ακροδεξιές δυνάμεις, που μ' έναν ψευδώνυμο αντισυστημικό πατριωτικό λόγο διεκδικούν την ηγεμονία αυτών των μαζών, σε συνθήκες όξυνσης της καπιταλιστικής κρίσης, όπως συνέβη στη μεσοπολεμική Ευρώπη, με προεξάρχουσα τη Γερμανία.

Η ηγεσία της ΛΑΕ και όσοι αριστεροί «γητεύτηκαν» απ' τα οράματά της, παραβλέπουν ότι

στο σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό ο κείνσιανός ρεφορμισμός είναι πολιτική που μετά βδελυγμίας αποκηρύσσουν οι κρατούσες τάξεις και ότι η εμμονή σ' αυτόν οδηγεί ή στην παραίτηση όπως έπραξε όμως με οριακή καθυστέρηση η ΛΑΕ ή στην εκφυλιστική ταξική συνεργασία που έχει υιοθετήσει η αδίστακτη ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Το αναμιάσμα του σοσιαλρεφορμιστικού σχεδίου στην ιδρυτική συνδιάσκεψη της ΛΑΕ οδηγεί αναπόδραστα στην αποτυχία ή στον ταπεινωτικό συμβιβασμό.

Η αριστερή διαχείριση του καπιταλισμού, την οποία πρεσβεύει και η ΛΑΕ, είναι νομοτελειακά καθηλωμένη στον καπιταλισμό χωρίς τη δυνατότητα έστω κάποιων ουσιαστικών αλλαγών υπέρ του λαού λόγω της παγκυριαρχίας του νεοφιλελευθερισμού, ιδιαίτερα στη μνημονιακή καθημαγμένη ελληνική κοινωνία. Του λόγου το αληθές επιβεβαιώνουν οι συντεταγμένες αυτής της πρότασης, που απ' τη φύση τους συγκροτούν αστικό σχέδιο και όχι μεταβατικό πρόγραμμα, όπως αυθαίρετα το μετονομάζει η ηγεσία της ΛΑΕ.

Ήτοι: Η εμμονή στην κοινοβουλευτική διαδικασία που υποτιμά τον κινηματικό παράγοντα, ο κεντρικός ρόλος της αριστερής κυβέρνησης, καρυδότσουφλο όμως στην αγριεμένη θάλασσα του καπιταλισμού, εγκλωβισμός στις ιμπεριαλιστικές λυκοσυμμαχίες (ΕΕ-NATO), προφανώς ασύμβατες μ' ένα αριστερό μεταβατικό πρόγραμμα, έμφαση στην «αποικιοποίηση» της χώρας, ώστε να δικαιολογείται ένα εθνικό, αντιμνημονιακό, δημοκρατικό στάδιο που δεν έχει σχέση με το μεταβατικό πρόγραμμα αλλά παραπέμπει στη σταδιολογία και την απεμπόληση του σοσιαλισμού, η αποσύνδεση των εθνικοποιημένων επιχειρήσεων απ' τον καθοριστικό εργατικό λαϊκό έλεγχο αλλά και τη σοσιαλιστική ολοκλήρωση της οικονομίας, αντί της οποίας προβάλλεται η «παραγωγική ανασυγκρότηση» ουτοπική εντός του καπιταλισμού ή παραπέμπουσα σε μια παρωχημένη κείνσιανή ενίσχυση του οικονομικού ρόλου του κράτους. Τελευταία, αλλά όχι λιγότερο σημαντική, η αναφορά στη συμμαχία με αστικές δημοκρατικές δυνάμεις, κλείνοντας το μάτι προφανώς στην Πλεύση Ελευθερίας της Ζ. Κωνσταντοπούλου. Μένει να εξηγήσει η ηγεσία της ΛΑΕ πώς είναι συμβατό το αριστερό μεταβατικό πρόγραμμα με ορίζοντα τον σοσιαλισμό, που ορκίζεται ότι υιοθετεί, με τα αστικοδημοκρατικά οράματα της Πλεύσης και πώς μπορεί αξιόπιστα να τείνει ταυτόχρονα χείρα συμμαχίας σε αριστερές ριζοσπαστικές αντικαπιταλιστικές και σε αστικοδημοκρατικές δυνάμεις. Προφανώς, πρόκειται για καιροσκοπική παρενέργεια του κοινοβουλευτικού δρόμου προς τον «σοσιαλισμό», όπου στο βωμό για ενδεχόμενα ψηφαλάκια θυσιάζονται αρχές και ιδέες...

Η αδυναμία ή άρνηση της ΛΑΕ να αναπροσαρμόσει το προκυβερνητικό συριζαϊκό πρόγραμμα να αφουγκραστεί θετικά τον ορυμαγδό των ριζοσπαστικοποιούμενων, με ισχυρές έστω αντιφάσεις, λαϊκών διαθέσεων, να προτείνει ένα ριζοσπαστικό αντικαπιταλιστικό

αντιιμπεριαλιστικό δημοκρατικό πρόγραμμα, η απροθυμία να συμμετάσχει τουλάχιστον σε αντιΕΕ κινήσεις, δημιουργούν ενδείξεις ότι στη μικροαστική αντιφατική ιδεολογία της ενισχύονται οι συστημικές τάσεις, όπως επιβεβαιώνεται και απ' το άνοιγμα σε αστικοδημοκρατικές δυνάμεις. Απ' την άλλη, θετικό στοιχείο προερχόμενο απ' τις πιέσεις των ριζοσπαστικών δυνάμεων εντός της ΛΑΕ αποτελεί η διακήρυξη του οργανωτικού απογαλακτισμού (επιτέλους, να το δούμε και στην πράξη) απ' τις κυβερνητικές συνδικαλιστικές και αυτοδιοικητικές παρατάξεις.

Πηγή: PRIN